

Sygn. akt III Cz 281/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędziowie: SO Anna Hajda

SR del. Marcin Rak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 marca 2015 r.

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) w E.

przeciwko dłużnikowi D. (...) "D.T.I." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o świadczenie pieniężne

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. sygn. Km (...)

w przedmiocie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego z dnia 22 sierpnia 2014 r.

na skutek zażalenia Komornika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt I Co 1108/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR del. Marcin Rak SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Anna Hajda

Sygn. akt ***III Cz 281/15***

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu zmienił punkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. J. W. z dnia 22 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt Km (...), w ten sposób, iż ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 9 297,20z, w tym kwotę 5 638,28 zł tytułem opłaty stosunkowej, portoria 131zł, doręczenia 203,30zł, zlecenie poszukiwania majątku 63,84zł, odnalezienie majątku 3 128,09zł, zapytanie do systemu (...) 130,69zł i 2 zł za przekazanie środków pieniężnych, oddalił wnioski w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach postępowania w sprawie.

Sąd w uzasadnieniu wskazał, iż dłużnik złożył wniosek o obniżenie do kwoty 3 191,93zł opłaty stosunkowej z uwagi na niewielki nakład pracy komornika i krótki okres prowadzenia egzekucji. Sąd na podstawie art. 43 i art. 49 ust. 1 oraz ust. 7-10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji uznał, że nakład pracy komornika nie był znaczny, choć nie tak znikomy jak twierdzi dłużnik. Komornik podjął czynności polegające na zajęciu rachunku bankowego, zajęciu 12 wierzytelności oraz pojazdów, zwrócił się do bazy (...) o informację. Nie

było potrzeby przeprowadzenia czynności w terenie, szacowania wartości rzeczy, spisywania protokołów. Czynności komornika ograniczały się do wysyłania pism z zapytaniami. Cała należność została wyegzekwowana z zajętego rachunku bankowego i dobrowolnej spłaty dłużnika, o czym komornik był informowany. Sąd Rejonowy uznał, że obniżenie opłaty o połowę tj. o 5 638,28zł urzeczywistni zasadę adekwatności opłaty do nakładu pracy komornika.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył Komornik, wnosząc o jego uchylenie i zarzucając nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego i błędną interpretację i zastosowanie art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Komornik podkreślił, że postępowanie prowadzone było zgodnie z wnioskiem wierzyciela, skuteczne zajęcia rachunków bankowych doprowadziło do zaspokojenia wierzyciela. Dłużnik w żaden sposób nie wykazał swojej sytuacji majątkowej. Z uwagi na charakter instytucji miarkowania opłaty zakres jej stosowania ma charakter szczególny i wyjątkowy. Obniżenie opłaty nie może być karą nakładana na komornika za szybkie i skuteczne dochodzenie wierzytelności. Uzyskane opłaty egzekucyjne finansują koszty egzekucji w sprawach bezskutecznych. Opłaty egzekucyjne finansują cały system egzekucyjny. W kancelarii jest ponad 1000 bezskutecznych spraw alimentacyjnych, które wymagają dwukrotnego podjęcia czynności w ciągu roku, za które komornik nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia. Obniżenie opłaty egzekucyjnej może doprowadzić do spadku jakości i efektywności prowadzonych postępowań i nieuzasadnionego pozbawienia komornika dochodów umożliwiających prowadzenie egzekucji w ogóle.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie Komornika nie mogło odnieść skutku.

Ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U z 16 marca 2010 r., Nr 40, Poz. 228) wprowadzono instytucję prawną upoważniającą sąd egzekucyjny do miarkowania ustalonej przez komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne wysokości naliczonej w oparciu o art. 49 powołanej ustawy opłaty stosunkowej. Zgodnie z ustępem 7 art. 49 dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat ustalonych w oparciu o ust. 1 i 2 przywołanej regulacji prawnej. Określone zostały również precyzyjnie kryteria jakimi kierować powinien się Sąd, ustalając kwotę, o jaką powinna zostać obniżona opłata stosunkowa ustalona przez komornika. Zgodnie z ust. 10 art. 49 ustawy obniżając wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2 Sąd winien uwzględnić w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów.

Sąd pierwszej instancji zasadnie uznał, iż wysokość ustalonej przez komornika w trybie art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stosunkowej opłaty egzekucyjnej jest zawyżona i nieproporcjonalna w stosunku do podjętych przez komornika czynności. Podkreślenia wymaga, iż co prawda w toku tego postępowania komornik wyegzekwował całość dochodzonego przez wierzyciela roszczenia, jednakże uwagę zwrócić należy, iż postępowanie to od dnia jego wszczęcia tj. 4 lipca 2014 r. do dnia jego zakończenia tj. 22 sierpnia 2014 r. trwało zaledwie 1,5 miesiąca. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał jakich czynności egzekucyjnych komornik dokonywał. Niemniej jednak komornikowi za skutecznie prowadzone przez siebie postępowanie egzekucyjne należy się stosowne wynagrodzenie. Nie ulega również wątpliwości, iż do spłaty całości zadłużenia doszło w wyniku prowadzonego postępowania egzekucyjnego i pod presją organu egzekucyjnego. Dłużnik nie uregulował dobrowolnie swojego zadłużenia i dopiero działania podjęte przez komornika jako organu egzekucyjnemu doprowadziły do całkowitego zaspokojenia wierzyciela. Dlatego też Sąd odwoławczy przychylił się do rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, iż na kanwie przedmiotowego postępowania kwota ustalona przez komornika tytułem opłaty egzekucyjnej winna zostać obniżona 5 638,28zł tj. o 1/2 ze względu na nakład pracy.

Sąd Okręgowy z uwagi na powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.